

پیشرو

بنیانگذار: زنده یاد داد نورانی

افغانستان له لومړي بن خخه تر دويم بن پورې

د ۲۰۱۱ کال د ډسمبر په پنځمه نیټه په جرمني کې د افغانستان په هکله د بن دویمه غونډه جوړه شوه. د افغانستان دولت په گډون د سلو په شاوخوا کې هیوادونو او نړیوالو سازمانونو په دغې غونډې کې گډون وکړ. په دویم بن کې د سلو هیوادونو گډون په خپله څرگندوي چې افغانستان د پرديو د موخو قرباني دی او باید د تیرو لسو کلونو په څیر لږ تر لږه د لسو راتلونکو کلونو لپاره د جگړو په لمبو کې وسوځي.

د طالبانو له ړنگیدو سره سم د ۲۰۰۱ کال د نومبر په ۲۷ نیټه د لومړي بن غونډې خپل کار پیل کړ. په دغه کنفرانس کې څلورو ډلو (له

پېښور څخه د پیر گیلاني کورنۍ، له قبرس څخه جلیل شمس، اسحاق گیلاني، همایون جریر، تندرا او جبار تقوا، له روم څخه د ظاهرشاه کورنۍ، ستار سیرت، ډاکټر عبدالرحمن، حامد کرزی، زلمی رسول، رهین او نور، او له افغانستان څخه د شمال ټلواله) گډون کړی و. یو شمیر نور هم د څارونکو په توگه د انجوسانو او نورو سازمانونو په استازیتوب رابلل شوي وو. د بن په تعییناتو کې حامد کرزی د لنډمهالي ادارې رییس، قسیم فهیم مرستیال او د دفاع وزیر، او سیماسمر مرستیال او د نسڅو چارو وزیر و ټاکل شول هغو کسانو چې د بن په

لومړۍ غونډه کې گډون کړی و، ټول د افغانستان د تیرو درې لسیزو په ناخوالو کې بنسټ او د افغانستان د خلکو لخوا ورته د شک په سترگه کتل کیدل. د بن په کنفرانس کې فیصله وشوه چې د حامد کرزی په مشرۍ لومړی شپږ میاشتني لنډمهاله دولت جوړ شي او په دې ترڅ کې د ملگرو ملتونو د سوله ساتنې ځواک چې وروسته د آیساف په نوم مشهور شو، له ۸۵۰۰ ځواکونو سره افغانستان ته راشي او د کابل او نورو سیمو امنیت ونیسي، خو د امریکې په مشرۍ د ائتلاف ځواکونو په هکله څه ونه ویل شول چې د ترهگری پر ضد جگړې تر نوم

لاندې افغانستان ته راغلي وو. د طالبانو د ړنگیدو په درشل کې د شمال ټلوالې مشرانو د کابل د نیولو لپاره ځانونه چمتو کړي وو او د ب ۵۲ الوتکو په لیدلو سره په خپلو جامو کې نه ځاییدل د دوي مشرانو له امریکایي ځواکونو څخه غوښتل چې کوم بمونه چې دوی په افغانستان کې استعمالوي، کوچني دي او باید «غټ غټ» بمونه پر افغانانو ووروي. له دې کبله له بن کنفرانس او د بهرنیو چارو وزیر په توگه د ډاکټر عبدالله او د کورنیو چارو وزیر په توگه د یونس قانوني له ټاکل کیدو وروسته، هغوی له آیساف سره دغه پرېکړه (۷) مخ

ستراتیژیک تړون،

«ملي حاکمیت» که ملي اسارت؟

لس کاله کبیري چې افغانستان د بهرنیانو په ولکه کې دی او دا وخت د ۴۹ هیوادونو نږدې ۱۵۰ زره سرتیري وسله په لاس، زموږ ولسونه وژني، پر کلیو او بانډو موبمباري کوي او له هیڅ ډول جنایت څخه ډډه نکوي، ان تردې چې د افغان زیارکنو پرگنو مرگ او بیا ورباندې ملنډې او له جسدونو سره یې لوبې او د سپکاوي په توگه له هغوي سره عکس اخیستنه دې جنایتکارانو ورځنۍ بوختیا جوړوي.

امریکا د نړیوالې امپراتورۍ په توگه د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر په اوومه نیټه زموږ پر هیواد یرغل وکړ او په مستقیم او ښکاره ډول یې زموږ ټاټوبی په بنسټیلاک کینه بدل کړ. که څه هم دا یرغل د «ترهگری ضد جگړه»، «بشري حقونو» او «دموکراسۍ» په پلمه تر

سره شو، خو په اصل کې د امریکې له هغه آسیایي ستراتیژي سره تړاو لري چې د خپلې امپراتورۍ د پراخوالي لپاره یې د پلي کیدو په حال کې ده. امریکا د دې لپاره چې د «وال ستریت اشغال کړي»، فریادونه دننه په کور کې غلي کړي او د بیوزله زیارکنو ولسونو د وینو په زبینلو لاکټه تر لاسه کړي، بله هیڅ لاره نلري، مگر د استعمار ناوړې، خونړۍ او له جنایتونو ډکه لاره. د همدې موخې لپاره، امریکې زموږ پر هیواد برید وکړ او له یوې لسیزې وروسته، اوس د دویمې لسیزې (د میشته کیدنې لسیزې) په درشل کې ده او ښایي دا میشته کیدنه «قانوني» کړي، چې د همدې کار لپاره یې له ډیرې مودې راپدېخوا د افغانستان له اوسني دولت سره د اوږد مهال ستراتیژیک تړون د لاسلیک کیدنې (۷) مخ

زمستان می آید، گرسنگی در راه است

۶۰۰ میلیون دالر را برای مقابله با گرسنگی تقاضا کرده است. وزارت صحت عامه نیز از افزایش بیماری های گوناگون نگرانی دارد و ۲۲ میلیون دالر را برای مبارزه با آن از کشورهای کمک کننده خواسته است. به گفته مقامهای دولتی هم اکنون چهار تا پنج میلیون تن در کشور زیر خط فقر قرار دارند. فقر و گرسنگی در حالی میلیون ها شهروند افغان را تهدید می کند که زمستان در راه است و مسیرهای مواصلاتی مناطق سردسیر کشور مانند ولایت های بدخشان، بامیان، غور و دایکنده برخی اوقات در ماه دوم فصل خزان به دلیل برف باری ها مسدود میشود. این چالش همه ساله به ویژه در فصل سرما بیشتر دامنگیر کشور میشود و قربانیان آن رنجبران بیچاره و فقیری اند که پول زندگی یک شبانه روز شان را ندارند، نه آتایکه در بلند منزهای مجلل و با مجهزترین امکانات لم داده اند و به فکر استمار هرچه بیشتر کارگران و سایر رنجبران هستند. دولت کرزی که همه ساله

در حالیکه پس از یورش نیروهای امپریالیستی میلیاردها دالر به افغانستان سرازیر شده و دولت کرزی و غرب همه روزه از دستاوردها و پیشرفت های چشمگیر اقتصادی، سیاسی و فرهنگی داد میزنند، افغانستان با گذشت هر روز در باتلاق فقر، بیکاری و ناامنی بیشتر فرو می رود. تازه ترین گزارش آکسفام، نهاد امداد رسان بریتانیایی نسبت به بحران بزرگ غذایی در کشور که به دلیل خشک سالی ها روی خواهد داد هشدار میدهد. به اساس بررسی های این نهاد ۳ میلیون نفر در ۱۴ ولایت کشور با خطر گرسنگی روبرو اند. آکسفام میگوید، سیلاب ها سبب از میان رفتن کشتزارها شده و ناامنی نیز چالشی است که مانع فعالیت سازمان های کمک رسانی به آسیب دیدگان میشود. تهدیدها از بروز بحران گسترده غذایی به حدی است که وزارت زراعت فراخوان جهانی داد و از کشورهای کمک کننده خواست به دانش برساند. به اساس ارزیابی این وزارت، ۴۰۰ هزار خانواده با کمبود مواد غذایی مواجه بوده و

لکه ننگ ابدی

کلمه جاسوس معمولاً به کسانی اطلاق می شود که منافع کشور و ملت خود را فدای بیگانه ها نموده و در خدمت آنان قرار می گیرند. این عده در مقابل پول و امتیازات دیگر، در هر مقام و منصبی که قرار دارند به خاطر خوش خدمتی به بااداران خود، حاضر اند تا آنچه از آنان تقاضا می شود یا آنچه را که میدانند یا می توانند برای شان انجام دهند. ملت ما که طی قرون متمادی از آزمون های سخت تاریخی موفق بدر آمده است، اما همین ملت سرفراز در اثر معامله های تنی چند از وطن و روان بزرگترین و بیشترین آسیب را متحمل شده است. در فروپاشی دولت امانی در کنار عوامل دیگر نقش شبکه استخباراتی انگلیس به خصوص جاسوسان داخلی آن خیلی مهم و زیانبار بوده است.

سر آغاز تجاوز اتحاد شوروی که با زمینه چینی جواسیس افغان تبار آن آغاز شد، ویرانی ۸۰ درصد از روستاها و زیربناهای کشور، آوارگی حدود ۵ میلیون و مرگ نزدیک به دو میلیون و معلول شدن صدها هزار از هموطنان ما را در پی داشت. بر علاوه این تجاوز بعد از شکست، زمینه ساز مداخله و اشغال کشورهای همسایه و دول غربی نیز

گردید.

پاکستان که از مسئله خط دیورند و نزدیکی افغانستان با هندوستان همیشه نگران بوده با آرزوی یک دولت ضعیف و وابسته در افغانستان، بیشترین سرمایه گذاری را برای تضعیف افغانستان انجام داده و تلاش نموده است که کشور ما را به حیث بازار مصرف بنجل های پاکستانی و منبع خوب مواد خام خود نگه دارد. بناءً با اتخاذ این سیاست در پرورش عوامل و جواسیس متعدد تا سطح رهبران تنظیم ها و قومندانان آن عمل نموده که این پروسه تا اکنون هم ادامه دارد.

ایران هم در این راستا دست کمی از پاکستان نداشته و اهمیت سرمایه گذاری روی عوامل نفوذی و استخباراتی در بین تنظیم ها را خوب درک کرده، تا جاییکه در زمان اشغال شوروی خود در صدد ایجاد گروه های نظامی در افغانستان برآمد و از این طریق مانند پاکستان مسبب جنگ های خونین تنظیمی و ریختن خون هزاران تن در کشور ما نیز گردید. دولت ایران با استفاده از این شیوه توانست بهره برداری اعظمی را در مسایل سیاسی، فرهنگی، اقتصادی، سرحدی و استفاده از دریاها و افغانستان بنماید.

عده ای از کشورهای منطقه مانند عربستان سعودی، شیخ نشین های حوزه خلیج فارس، ترکیه، ازبکستان و دیگران نیز با استفاده از عوامل نفوذی خود در افغانستان در ویرانی کشور ما نقش زیانباری داشته اند و هر یک به سهم خود در تقویه گروه ها و افراد وابسته شان پول های کلانی را به مصرف رسانیده اند و می رسانند.

دول غربی به خصوص ایالات متحده و انگلیس که از گردانندگان و بازیگران اصلی بازی در سالهای اخیر بوده اند، سرمایه گذاری های بزرگی را روی عوامل خود داشته اند. سیاست این کشورها در چنین مسایل خیلی مرموز و چند پهلو بوده که بعضی اوقات قومندانان ظاهراً در جنگ با نیروی نظامی این کشورها که از جواسیس خود شان بوده، افشاء شده و حتی به قتل رسیده اند.

بصورت عموم این کشورها تلاش می ورزند تا افراد شان را در حلقه های بالایی قدرت نصب نموده و در تصمیم گیری های اساسی نقش داشته باشند یا حداقل از موضوعات مهم در اسرع وقت آگاهی یابند. ارگ ریاست جمهوری، ارگانهای امنیتی، تقنینی و غیره از جمله اهداف این کشورها می

باشند. اما نکته جالب در اینست که بسیاری از این جواسیس به یکدیگر اتهام خیانت می بندند تا خود را تبرئه کنند و ضرب المثل «دیگک به دیگچه می گوید رویت سیاه است» را بر خود تطبیق می کنند، یا گویا بعضی از این جاسوسان «شریف» و بعضی ها «ناشریف» میباشند زیرا جاسوسی برای یک کشور را «خدمت به مردم و وطن» و به کشور دیگر خیانت می دانند. طور مثال: جاسوسی و کار در راستای منافع پاکستان را خیانت می گویند اما کار برای منافع و جاسوسی برای ایران و کشورهای بزرگ امپریالیستی از جمله امریکا، انگلستان، فرانسه، ایتالیا، جاپان و غیره را «خدمت به مردم» وانمود می سازند. جاسوس، جاسوس است، برای این کشور و آن کشور ندارد، خواه پاکستان باشد، ایران، امریکا و یا کشور دیگری. همه بدون استثنا داغ سیاه و شرمناک جاسوسی را بر پیشانی خود حمل می کنند. این عده بدون آنکه عرق شرم برجبین شان جاری شود و خجل شوند به وابستگی هایشان فخر می فروشند. در محاسبه و دادگاه ملت جرم همه یکسان و نابخشودنی بوده و لکه ننگ شان ابدیست.

نگاهی به مفاهیم مداخله و تجاوز

کشورها این مداخله بسیار حاد باشد و حتی تا جابجایی یا تغییر وزراء نیز پیش برود. این حالت بستگی به وابستگی یک کشور به کشور مداخله گر دارد.

اما تجاوز به حالت سیاسی گفته می شود که یک کشور با استفاده از امکانات نظامی و مالی اش بر کشور دیگر آشکارا یورش برده و دولت بر سر قدرت آن را سرنگون نموده و دولت دست نشاندۀ دلخواه خود را بر اریکه قدرت تکیه دهد. با آنکه برخی از تیوریسن های بورژوازی به این حالت سیاسی، «مداخله بشر دوستانه» می گویند و آن را «نیاز میرم» مردم کشوری که بر آن تجاوز نموده، میدانند، اما این اقدام، تجاوز آشکار دانسته می شود.

کشور متجاوز تمامی بخش های جامعه را تحت کنترل خود گرفته و هر نوع حرکتی را که بر ضد منافع خود ببیند، در نطفه خاموش نموده و حرکت های مردمی را توسط دولت دست نشاندۀ اش با اقدام نظامی و یا غیر نظامی سرکوب می نماید. در این حالت تمامی حرکت های سیاسی، نظامی، اقتصادی،

به پیش برود. طور مثال کشور مداخله گر به منظور مهیا نمودن زمینه فروش محصولات اقتصادی خود در کشور دیگر، توسط جاسوسان داخلی و خارجی اش، تلاش می نماید که وضعیت اقتصادی کشور مطبوع را طوری آماده نماید که کالاهای اقتصادی آن کشور به قیمت دلخواه به فروش برسد. یا کشور مداخله گر با استفاده از جواسیس خود میخواهد در سیاست خارجی کشوری که در آن مداخله نموده، به نفع خود استفاده نماید.

در شرایط مداخله از نیروی نظامی استفاده نمی شود، اما مداخله میتواند زمینه را برای تجاوز فراهم نماید. با آنکه مداخله، تجاوز نیست ولی میتواند آغازی برای تجاوز باشد. کشور مداخله گر با جابجایی جاسوسان داخلی خود در چوکی های بلند دولتی، فرستادن مشاوران، متخصصین، استادان و سایر افراد و اشخاص در بخش های مختلف جامعه نفوذ نموده و تلاش دارد که از هر طریقی زمینه مداخله را مساعد نماید. درجه مداخله فرق می کند، امکان دارد که در برخی از

با آغاز لشکر کشی امریکا و همپیمانان اش به افغانستان، کاربرد کلمات مداخله و تجاوز در بین طیف های وسیعی از افغانها نظر به مواضع سیاسی شان از هر زمانی بیشتر دیده می شود. بعضی ها این لشکر کشی را مداخله و برخی ها آن را تجاوز میدانند، اما عده دیگر با هزار نیرنگ و حیلۀ تلاش دارند که این لشکر کشی را «نقطه عطف» در تاریخ کشور ما ثابت ساخته و آن را «چنانس طلایی» برای مردم ما به اثبات برسانند. اینکه چه تفاوت های بین مداخله و تجاوز وجود دارد و آیا حضور نظامی امریکا و متحدانش زیر نام «مبارزه علیه تروریسم» در کشور ما مداخله است یا تجاوز، لازم است تا تفاوت ها و تمایزات این دو مفهوم به بررسی گرفته شود تا بهتر بتوانیم اوضاع سیاسی افغانستان خود را به بررسی بگیریم.

مداخله به حالت سیاسی گفته می شود که کشور مداخله گر با استفاده از نفوذ و قدرت سیاسی - اقتصادی خود، بر شرایط سیاسی، اقتصادی و اجتماعی یک کشور طوری تأثیر بگذارد که فعالیت های سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی آن کشور بر وفق مرادش

اجتماعی، فرهنگی و هنری دولت دست نشاندۀ به اجازه و مشوره دولت متجاوز صورت گرفته و کوچکترین عملکرد دولت دست نشاندۀ نیز زیر ذره بین اشغالگران به بررسی گرفته می شود.

اشغالگران قوای مقننه، قضائیه و اجرائیه را در اختیار داشته و بر عملکرد هر سه قوه نظارت مستقیم دارند. وزرا به اشاره متجاوزین بر کنار یا جابجا می شوند؛ اردو، پولیس، امنیت، شبکه های مخابراتی، برق، ترافیک، امنیت، معارف و سایر بخش های جامعه کاملاً در کنترل اشغالگران بوده و کوچکترین حرکت نیز زیر کنترل آنان می باشد. اشغالگران در وزارت خانه ها، ادارات دولتی و غیر دولتی به نام های مختلف مشاوران و جاسوسان خود را جابجا می نمایند.

با تمام این ها اشغالگران تلاش دارند که با استفاده از کلمات عوام پسند دموکراسی، انتخابات، آزادی بیان، جامعه مدنی، حقوق بشر، پلورالیزم سیاسی، مطبوعات آزاد و غیره مردم را فریب داده تا به که اشغال و تجاوز پی نزنند. اشغالگران تلاش دارند که مردم کشور مستعمره خود را بیشتر از پیش

با کوبیدن بر در ملل متحد، ...

هر روز فاصله مردم فلسطین از آرمان آزادی اش بیشتر می شود.

محمود عباس پس از درگذشت یاسر عرفات در نوامبر ۲۰۰۴ به رهبری سازمان الفتح و دولت خود گردان فلسطین انتخاب شد و مشی تسلیم طلبانه عرفات در برابر اسرائیل و امریکا را ادامه داد و تا سرحدی سقوط کرد که آریل شרון جلاد فلسطینی ها در صبرا و شتیلا، او را گنجشک بی پر و بال نام داد. به همین دلیل هم است که سخنان تند و تیز عباس در مجمع عمومی و تروریست خواندن اسرائیل همه را حیرت زده کرد و عجالتاً عباس در انتظار فلسطینیان به شکل عقاب بلند پروازی درآمد که حامیان کرکس صفت اسرائیل را زیر سایه می گیرد.

سخنرانی عباس از تریبونی صورت گرفت که عرفات در سال ۱۹۷۴ از آن در خطاب به سران دولت ها گفت: «در یک دست شاخه زیتون و در دست دیگر تفنگ آزادخواهی را برداشته ام. مگذارید شاخه زیتون از دستم به زمین بیفتد.» عرفات با دستان خالی از مجمع عمومی ملل متحد بازگشت، و اینکک عباس بر همان در می کوبد. قرار است شورای امنیت ملل متحد این میز قمار قلدرهای جنگ افروز درباره عضویت فلسطین به عنوان دولت مستقل تصمیم بگیرد. شورای امنیت تنها یاد دارد که قطعه نامه هایی در تأیید جنگ های خانمانسوز صادر کند و بس. ایالات متحده که به برکت نیروی نظامی و مالی اش

حرف اول و آخر را می زند پیشاپیش هشدار داده است که هر نوع رأی گیری درباره عضویت دولت مستقل فلسطین را و تو خواهد کرد. چندی قبل پس از آنکه یونسکو عضویت فلسطین را پذیرفت بلافاصله مورد عتاب ایالات متحده قرار گرفت و کمک سالانه شصت میلیون دلاری خود را به این سازمان قطع کرد در حالی که امریکا هر سال صدها میلیون دالر و ده ها مدال و تقدیرنامه به انجوهایی به اصطلاح مدافع حقوق بشر و دموکراسی می دهد.

سال ۱۹۶۷ شاهد یکی از بزرگترین جنگ های اسرائیل با فلسطین و دولت های ناسیونالیست عرب نظیر سوریه، مصر و اردن بود و از آن زمان نزدیک به دو میلیون فلسطینی در کمپ های آوارگان در اردن، سوریه، لبنان و مصر و یک و نیم میلیون در سرزمین های اشغالی به سر می برند و دو میلیون فلسطینی دیگر به اثر محاصره اقتصادی در غزه زندگی مشقت باری را می گذرانند. اسرائیل پیوسته مناطق مسکونی را بمباران کرده است و با غصب دهات فلسطینی ها و توسعه شهرک سازی به وسعت سرزمین های اشغالی علاوه می کند.

اما تلاش فلسطین برای عضویت در ملل متحد در هیاهوی رسانه ای آزادی سرباز اسرائیلی گلغاد شالیط گم شد که با هزار زندانی فلسطینی محبوس در اسارت گاه های اسرائیل مبادله شد. رسانه های غربی عرب ستیز با تمام توان کوشیدند این مبادله

را بیانگر معادل بودن ارزش یک اسرائیلی با هزار عرب برجسته سازند. شالیط در جریان حمله جنگجویان حماس به اسارت گرفته شد. سازمان حماس که خاستگاه قدرتش در غزه است با برنامه ارتجاعی، علاقه به القاعده و وابستگی به رژیم سرکوبگر ایران تنها و تنها بار دوش مبارزه فلسطینی ها بوده و به نحوی ددمنشی های اسرائیل را موجه می نمایاند.

در سراسر دورانی که رهبران فلسطین دست به دامان امریکا و غرب شده اند، فلسطین بازنده بوده است و امروز فلسطینی ها مالک تنها ۲۲ درصد خاک خود هستند. مقاومت قهرمانانه توده های فلسطینی با همه خیانت های دولت های دست نشانده عرب برای نزدیک به سه دهه الهام بخش مبارزات مردمی در سراسر جهان است. رهبرانی چون جورج حبش که به نبرد خلق باور داشتند، سکاندار این مبارزات بودند و شاعر نامداری چون محمود درویش زبان همین مبارزه غرور آفرین بود. هنگامیکه عرفات یکجا با اسحاق رابین معاهده صلح «اسلو» (سند تسلیم فلسطین به اسرائیل) را در سال ۱۹۹۳ امضا کرد محمود درویش او را «سلطان احتضار» نامید و گفت «تاج و تخت جسد توست».

امریکا که همیشه به بازوی نیروی نظامی اش و به بهانه دفاع از آزادی در کشورهای فقیر مداخله کرده است در حالی که برابر حق عضویت فلسطین می ایستد و حمایت بی قید و شرط خود را از اسرائیل اعلام می دارد که جت های جنگی اش

مصروف بمباردمان شهرهای لیبی بودند تا برای مردم آن کشور «آزادی» به ارمغان بیاورد.

در تازه ترین مورد از مداخلات «پیشرو ستانه» هفتاد هزار تن در لیبی کشته و یکی از آبادترین و ثروتمندترین کشورهای شمال افریقا به ویرانه ای چون کابل ۱۳۷۲ مبدل گردیده است. کشتار هزاران تن کارگر فقیر سیاهپوست که در لیبی مشغول کار بودند و قتل فجیع معمر قذافی و پسرش به دست او باشان تا دندان مسلح به عوض محاکمه دیکتاتور پیشین نشان داد که از این بهار آوران عرب تنها انتظار خار باید داشت نه اینکه به ابتدایی ترین ارزش های انسانی احترام بگذارند.

کشورهای عربی، ترکیه و ایران از مسئله فلسطین همیشه استفاده ابزاری کرده اند. کشورهای عربی قلاده بند امریکا اصلاً جرئت رویارویی با اسرائیل را ندارند و ترکیه در حالی سنگ حمایت از فلسطین را به سینه می کوبد که از روابط کامل دیپلوماتیک و نظامی با اسرائیل دل کنده نمی تواند. ایران هم که از «شیوه مدیریت جهانی» به دست شیطان بزرگ ناخرسند است تا «آخرین قطره خون فلسطینی ها با اسرائیل خواهد جنگید»؛ احمدی نژاد که بر سر چاه جمکران اسرائیل را دُن کیشوت وار از روی نقشه دنیا محو می کند در بیانیه اش در مجمع عمومی سازمان ملل مطرح شدن عضویت فلسطین را گامی به جلو دانست و همین.

خلق فلسطین با احیای سنن مبارزاتی بی امان خویش سرانجام به آزادی از چنگال اشغالگران اسرائیلی دست خواهند یافت نه با التماس و درخواست در مجامعی که در انحصار کشورهای امپریالیست و زورگویان است.

هیئت تحریریه پیشرو
از مطبوعه سپین زر میلاد و
تمام دوستداران و
شاگردان زنده یاد نورانی
اظهار سپاس و امتنان
می نماید که مصارف
چاپ سه شماره «پیشرو»
را متقبل شده اند.

«مور بی شمیره یو!، تاسو لږ...»

انقلابي او ژمن هنرمندان تل له ولسونو سره یو ځای د هغو ناخوالو او ناورینونو په ضد اعتراض کوي چې د زینبناکګرو او بنسکیلاکګرو لخوا پر بیوزله زیار کښه ولسونو تپل کیږي، که چېرې یو هنرمند په داسې حال کې چې ولسونه راپاڅیدلي وي، اعتراض کوي، شعار ورکوي، سوکان پورته کوي او د غچ اخیستنې ترانې زمزمه کوي، چې پاتې شي یا له ولسونو سره د ملتیا په ځای لا په خپلو کوڅه ای هوسونو کې ډوب وي او یا په شرمناکه توګه د غلبمانو په چوپړ کې د خپل ګوگل په لیلامولو بوخت وي، داسې هنرمند نه وجدان لري، نه درد پیژني او هغه بی شمیره او شنه انسان دی چې په هیڅ ډول ورته د ولسونو هنرمند ویلی نشو.

ویکتور خارا، د چیلی نامتو او مبارز ترانه ویونکي په څرګنده توګه ویلي دي: «یو هنرمند باید د اعتماد وړ پنځوونکی او په پرمختللي بڼه کې باید یو انقلابي وي. هغه څوک وي چې د وسله والو چریکانو په څیر د واکمن نظام لپاره خطرناک وي، هغه هم له ولسونو سره د ټینګو اړیکو له لارې» او که چېرې هنرمند له ولسونو سره اړیکې ټینګې نکړای شي او د یوه چریک په توګه د تروږمو او ناخوالو جګړې ته ونه درومي نو هغه یوازې هغه رنگین طوطي ته ورته کیږي چې په قفس کې ژوند کوي.

موسیقی کولای شي ولسونه منسجم کړي، د جنایتونو په ضد یې وهڅوي؛ «موسیقی هغه وسیله ده چې په مرسته یې کولای شو، پراخ ولسونه متحد او یو لاسي کړو»، او د هر ډول بنسکیلاک او زینبناک په وړاندې یې د مبارزې ډګرونو ته وهڅوو، د ولسونو احساسات، هیله او قهر، ماته او بریا په کې انځور کړو، خو که چېرې موسیقی دا پرمینه موخه په پام کې ونه نیسي، هغه رښتیا ته پاتې کیږي چې له غوږ ل راپورته شي.

دا وخت په ټوله نړۍ کې د پانګوالی نظام پر ضد د قهر خوځښتونو پیل شوي او د بیلابیلو پانګوالو هیوادونو ولسونه نور هغه ظلم او زینبناک، فقر او بیوزلي نشي منلی چې د همدې ظالمانه نظام زیربنه دي دا وخت په امریکې، انگلستان، فرانسې، آلمان، ایټالیا، اسپانیا، جاپان او نورو پانګوالو هیوادونو کې ولسونه د فقر، بیکاری، نیستی، زینبناک او ظلم په وړاندې شعارونه ورکوي او په دې هڅه کې دي چې د دې نظام مرکزونه (د ونډو بازارونه) اشغال کړي، خو همدا هیوادونه په دروغجن او کاډانه ډول د بنسکیلاک په موخه زموږ په وطن کې پراته دي او د «بیارغاونې»، «بشري حقوقو» او د «ترهګرۍ ضد جګړې» په نامه میلیاردونه ډالري مصرفوي، ولې؟

دا هغه پوښتنه ده چې تر دې مهاله لاسګونو با وجدانه هنرمندانو په خپلو ترانو کې ورته ځواب ویلی دی دلته د بیلګې په توګه د ماکانا د ترانې (مور بی شمیره یو ۱) یوه برخه وړاندې کیږي چې د اوسني رپونکي شرايطو انځور دی او په ورته وخت کې د یوه با وجدانه هنرمند هغه فریاد دی چې

ولسونه مبارزې او یووالي ته رابلي:

مور دلته سره یو ځای راغونډ شوي یو

او هغه وخت رارسیدلی چې نور خپل فریاد کړو

د هغو پر ضد چې په قفس کې موندلي کوي

د هغو پر ضد چې د مزد ارزښت مو غلا کوي

لابي کونکي ناست په واشنگتن کې جیتان غږوي

د قانوني صلاحیت تر نوم لاندې یې غږوي

بروکران په آزادی کې پورته کړي قهقه د خدا

خو یې چې نکړو جارو، مور به نشو په شا.

*

تر هغه چې تاسو کوئ مزایده د اکثریت، نه د اقلیت

مور به ټول واټونه اشغال کړو، محکمې به اشغال کړو

ستاسو دفترونه به اشغال کړو، دفترونه به اشغال کړو.

*

ملت مو جوړ په دې باور شو

چې هر وگړی حق لري د هوساینې

خو کله چې له سره د جمهوریت قوانین بیا ولیکل شول

خو تونو ټول شیان تصاحب کړل

ټول شیان یې بی له کوم مسوولینه تصاحب کړل

هو تصاحب یې کړل، خو هغوی زما او ستا په شان نه دي،

هغوی د دې تصاحب د قانونی کیدنې لپاره خپل نفوذ کاروي

او تر هغه چې مخنیوی یې ونشي، مور به آزادی، نه ونه سپرو.

*

تر هغه چې تاسو کوئ مزایده د اکثریت، نه د اقلیت

مور به ټول واټونه اشغال کړو، محکمې به اشغال کړو

ستاسو دفترونه به اشغال کړو، دفترونه به اشغال کړو.

*

تاسو چې خپل انحصارات د وسلو په زور پلي کوئ

او زموږ زمان او لوڼې ورته قرباني کوئ

داسې ډیر شیان دي چې د ټولو خلکو دي

خو تاسو یې ټول له خلکو غلا کوئ

نو اوس یې په بدل کې زموږ اخطارونه واورئ

ستاسو پوچې خبرې نور پر مور اغیزه نه کوي

مور اعتراض کوي چې کم شیان به له لاسه ورکړو

خو زیات کسان به په اعتراضونو کې یو ځای کړو.

*

مور بی شمیره یو

او تاسو لږ...

بصیر نورانی

های نورانی!

راهست چون خورشید
می درخشد
و یادت چون ماه.
زیستن را از تو آموختیم
و بر مرگت نیز
غبطه می خوریم.
خود گفته بودی
و ما را یاد است:
"خورشید را در یابیم
و بدانیم
که شب را پایانی هست"

و سیاهی را انجामी."

های نورانی!
سینه های ما
منزله یادها و آموزه های توست.
در هر پیچ عشقی که می سوزیم
و در هر خم امیدی که سر از خاک
بر می داریم
با تو ایم.
با دردهایی بس می بریم که
تو را زادند
و غم هایی را به دوش می کشیم
که تو را تا جاودانگی
برند.
تنها نه ما

هر لاله، که بر سینه ی عشقی گل
می دهد
هر موج، که بر فرق توفانی قد
می کشد
برای تو در غوغاست.
از دستی که در آتش داشتی
سرما همچنان تحمل پذیر خواهد
بود.
از امیدی که در قلب ها کاشتی
فصل درو فرا خواهد رسید
مالامال بار و
باور
سرسار سرخ و
گل.

عهد و پیمان

پیام آمد مرا از سوی یاران
که برخیز و بیا تو از بدخشان
به کابل شوری برپا گشته امروز
ز هجر نابهنگامیم حیران
صف فرهنگیان بی نور گشته

دل خورشیدیان گردیده بریان

همی نالند همزمان پاغر

ز هرات و فراه و از نورستان:

«تو بودی رهنما و رهبر ما

درین پیچیده راه و تیره دوران

نه لرزیدی تو در راهی که رفتی

به هر گامت حقیقت گفתי عریان

تو می افگندی نور علم و دانش

به هلمند و به غوروات و بدخشان

تخارستان تگین شریایت

نوشتی از غم و درد ارزگان

شمال کشورت چون توتی دل

ز فاریاب تا مزار و هم سمگان

جنوب و زخم های خونچکانش

بودت چون مردمک های دوچشمان.»

نظام زندگی آخر همین است

کند "حارت" به راهش عهد و پیمان

کابل ۱۵ میزان ۱۳۹۰

والستریت را اشغال ...

اشغال والستریت برخاسته و شعارهای بورس لندن را اشغال کنید! توکیو را اشغال کنید! فرانکفورت را اشغال کنید! و... سر دادند.

همین مسئله سبب شده تا شخصیت های مشهور آمریکا که در مبارزه با امپریالیزم نام دارند، به ویژه نوام چامسکی زبان شناس و نویسنده مشهور آمریکایی که از منتقدان سرسخت نیولبرالیزم است، از این جنبش اعلام حمایت کنند. مایکل مور فیلمساز مشهور آمریکا و سازنده فلم معروف فارتیفات ناین الیون نیز پشتیبانی اش را از جنبش اشغال والستریت اعلام کرده است. اسلاوی ژیشک فیلسوف چپ اسلوانیایی هم با حضور در جمع معترضان در نیویارک طی یک سخنرانی از آنان خواست تا عقب نروند و برای نابودی سیستم سرمایه داری همچنان مبارزه کنند. بسیاری از رهبران این جنبش که خود را باورمند به اندیشه چپ میدانند، میگویند، آنان علیه سرمایه داری جهانی و امپریالیزم آمریکا مبارزه می کنند و خواستار تقسیم عادلانه ثروت، پایان جنگ و بیعدالتی هستند.

بنابر این هدف جنبش اشغال والستریت به چالش کشاندن نفوذ اقتصادی و سیاسی والستریت و مبارزه با سیستم اقتصادی سرمایه و کنترل زندگی شهروندان از سوی آن است. این جنبش به نابرابری های اقتصادی و اجتماعی، فقر، بیکاری، جنگ های امپریالیستی و افزایش بودجه دفاعی (ایالات متحده نزدیک به ۸۰۰ پایگاه نظامی در سراسر جهان دارد و بودجه نظامی سالانه آن ۸۰۰ میلیارد دلار است)، قرض دانش آموزان، بالا بودن مصارف تحصیلات، بلند بودن هزینه خدمات صحتی، تبعیض در مالیات دهی و سرانجام نظام سرمایه داری معترض اند و خواهان دگرگونی آن هستند.

به باور آنان این سیستم دیگر کارایی ندارد و باید عوض شود. به باور رهبران این جنبش یکی از عوامل بسیاری از نابسامانی ها و نابرابری های

اجتماعی در آمریکا و جهان، والستریت است. لذا نبرد با آن به چالش کشاندن دیکتاتوری جهانی امپریالیزم و گام برداشتن برای یک زندگی صلح آمیز و برابر است.

با اینهمه آیا جنبش اشغال والستریت منجر به تغییرات جدی در آمریکا خواهد شد؟ آیا این جنبش به بهار آمریکایی منجر میشود؟ و یا هم «اشغال والستریت» زمین گیر خواهد شد؟

هر حرکت اجتماعی برای بقای سیاسی اش باید پایه مادی داشته باشد و از رهبری قوی و گسترده گدی بهتری برخوردار باشد. آنچه جنبش اشغال والستریت ندارد، رهبری درست و سالم است. این حرکت به پیروی از «بهار عربی» راه اندازی شده و به خشونت باور ندارد و میخواهد به گونه مسالمت آمیز خواستهایش را مطرح کند و رهبری در آن افقی است نه عمودی. افکار و اندیشه ها نیز حزبی نه بلکه فردی است. همانگونه که در ایران، تونس، مصر و لیبیا دیدیم حرکت های آزادخواهانه توده های فرودست که فاقد رهبری واحد انقلابی بودند از سوی ارتجاع سیاسی و نیروهای وفادار به امپریالیزم مورد دستبرد قرار گرفتند و بیشترین استفاده را آنان کردند. جنبش فاقد رهبری انقلابی، سرانجام مؤثریتی برای خیزشگران آن ندارد و چیزی جز دنباله روی از توده ها نیست. در حالیکه جنبش انقلابی برای پیشتاز بودن نیاز به رهبری پیشاهنگ دارد.

یکی از دلایلی که سبب شده تا بهار عربی صرف به تغییر کمی منتج شود نه تغییر کیفی همین است. بهار عربی در کشورهای تونس، مصر و لیبی مهره های سیاسی را آتیم در سطح بورژوازی جاگزین کرد و دیکتاتوری های سرمایه داری را به دیکتاتوری نرم و دموکراتیک مبدل کرد. حتا در مواردی میتوان گفت که بهار عربی زبان های جدی را نیز بر کشورهای متأثر وارد کرده و می کند. اما در مجموع باید به بیداری عرب شادباش گفت، زیرا بهار عربی آغازگر تحولات مثبتی در جهان شده است.

جنبش اشغال والستریت بیشتر به طبقه متوسط مربوط است، طبقه ای که یکی از ویژگی های آن تزلزل سیاسی است. تا کنون این حرکت نتوانسته با طبقه کارگر که در رأس تولید قرار دارد و نیروی عمده انقلاب ضد سرمایه داری است، پیوند ارگانیک داشته باشد. نقش و حضور پرولتاریای آمریکا نیز در این جنبش کم رنگ می باشد.

دل نگرانی ها نسبت به فرجام پیرومندانه جنبش اشغال والستریت بسیار است. نبود سازماندهی قوی و حضور کم رنگ پرولتاریا در آن سبب شده تا بورژوازی کمتر به خواستهایش توجه کند و رسانه های امپریالیستی نیز جنبش اعتراضی را کمتر تحت پوشش قرار داده است. اما با در نظرگیری اعتراض هایی که هم اکنون در آمریکا، انگلستان و سایر کشورهای جریان دارد، و با توجه به استمرار حرکت های اعتراضی نمی شود گفت که این جنبش منجر به تغییراتی نخواهد شد.

جنبش اشغال والستریت به گفته بسیاری از آگاهان مهم ترین رویداد زمانه ماست و سبب شکاف های جدی در سیستم سرمایه داری جهانی شده و برخی ها آن را با فروپاشی دیوار برلین و سقوط امپراتوری شوروی مقایسه می کنند.

هر چه باشد، تداوم این جنبش و جهانی شدن آن نشانه های جدی از زمین لرزه بزرگی است که با ادامه بحران سرمایه داری در اروپا و آمریکا عینی تر شده می رود و امیدواری ها نسبت به نابودی کاپیتالیزم که ده ها سال پیش دیگر کارایی اش را از دست داده بود، بیشتر می شود. انسان به دیبای تازه ای نیاز دارد که در آن فرصت شادابی و شکوفایی باشد، فرصت هایی که امپریالیزم از ما گرفته است، فرصت هایی که همه روزه در جنبه ماشین بورژوازی، برای بورژوازی به هدر میرود. جهان دیگری ممکن است، جهان دیگری باید ساخت. ایجاد جهان نوین به تلاش و اراده انسانی نیاز دارد.

آسیا او د امریکې ...

یو ځل بیا وویشي او هغه گواښونه چې د مخ په ودې هیوادونو د سر راپورته کولو له امله یې «اندول او توازن» ټکنی کړی، له منځه یوسي، له خپلو اروپایي متحدینو سره د «جوړجاړي» سیاست په اډانه کې د آسیا لاره ونيوله او په دې وروستيو کې یې فرانسه، انگلیس، آلمان او ایټالیا پرېښودل چې د «توازن» لپاره پر لیبیا یرغل وکړي او دغه هیواد په کنډواله بدل کړي.

امریکې د آسیا د بنسټیکال په موخه، لومړی په افغانستان او بیا پر عراق باندې د یرغل له لارې د خپلې ستراتیژۍ لومړني پړاونه پیل کړي دي او له هماغو لومړیو ورځو څخه نه یوازې د افغانستان او عراق زیارکښه ولسونه بلکې د نړۍ ټول ولسونه په دې ښه پوهیدل چې دا یرغل او جگړه نه د «حق او عدالت» او «ترهگری ضد» جگړه، بلکې هماغه اقتصادي ناوړین دی چې د کړکېچ په ښه بې سر راپورته کړی او باید په سیاست کې د جگړې په توگه مخې ته لاړ شي، څو «له لاسه تللی توازن» ترلاسه او کورني کړکېچونه آرام کړای شي.

سره له دې چې د دې جگړې ماهیت او د افغانستان او عراق نیواک په څرگنده توگه معلوم وو، خو بیا هم ځینې «رون اندي» په ناآگاهانه ډول د پانگوالۍ هغو تبلیغاتو لکه «آزادي بڅښونکې جگړه»، «ملي جگړه»، «د آزادی جگړه»، «د بشري حقونو جگړه» او... تر اغیزې لاندې راغلل چې بورژوازي یې تل د خپلو بنسټیکلي جگړو لپاره بیانوني. خو ځینو په دې مزخرف استدلال سره چې گویا دا جگړه د ملگرو ملتونو د امنیت شورا په دستور تر سره

کېږي، نه د امریکا؛ په آگاهانه ډول یې دا بنسټیکلي جگړه تر شپږو - اوو کلونو پورې د اشغال پر ځای «مداخله» وگڼله او ویې ښودله چې د مخکښتیا ادعاگانې یې هسې د دوږو باد دي!!

د امریکا د بهرنیو چارو وزیرې، هیلري کلنټن، وروستی لیکنه چې د سرکال په نومبر میاشت کې د «فازن پالیسي» له لارې خپره شوه او په حاشیه ای عنوان کې یې لیکل شوي «د سیاست راتلونکی په آسیا کې ټاکل کېږي» څرگندوي چې په آسیا او په ځانگړي توگه په افغانستان او عراق کې د دې امپراتورۍ شتون نه د «مداخلې» او نه هم «د تروریزم ضد جگړې» ښه لري، بلکې هغه بنسټیکال سیاسي - اقتصادي دی چې دا امپراتوري یې د خپل تداوم لپاره ضروري گڼي.

میرمن کلنټن په دې مقاله کې لیکي چې په تیرو لسو کلونو کې موږ په افغانستان او عراق کې خپلې ډیرې سرچینې په کار واچولې خو باید په راتلونکو لسو کلونو کې د دې موخې لپاره چې چیرې خپل وخت او انرژي وکاروو او څرنگه پر خپلې پانگه اچونې، ډیپلوماسۍ، اقتصادي او ستراتیژیکو چارو په پراختیا باندې تمرکز وکړو باید په جدي توگه کار پیل کړو. همدا ډول هیلري کلنټن - سره له دې چې وایي د امریکا راتلونکی په عراق او افغانستان کې نه ټاکل کېږي - خو په دې هیوادونو کې د خپل دولت لگښتونو ته په اشارې سره وایي چې ځینې امریکاییان دا دریځ لري چې امریکا نباید د خپلو کورنیو چارو پر ځای ډیره په بهرنیو چارو کې اخته وي خو هغوي غلط فکر کوي او باید په دې پوه شي چې په بهر کې د امریکا اخته کیدل، د

امریکې له کورني اقتصادي او امنیتي چارو سره نیغ په نیغه اړیکه لري. نو ښایي امریکا بهر پاتې شي څو خپلې کورنۍ گټې خوندي کړي، ځکه په اوسني شرایطو کې د آسیا پراخ بازارونه، سیندلارې او د پانگې اچونې فرصتونه هغه څه دي چې امریکاییانو ته په بې ساري ډول وخت ورکوي له هغوي څخه په خپله گټه کار واخلي.

هیلري کلنټن زیاتوي چې همغسې چې آسیا د امریکا لپاره جدي او حیاتي ضرورت گڼل کېږي، د امریکا شتون د آسیا لپاره هم ضروري دی او په زغرده لیکي چې امریکا یوازینی هغه قوت دی چې په سیمه کې د خپلو متحدینو ډیره پیاوړې شبکه لري. خو دا وزیره د آسیا له گټو څخه یوازې هغه ۳۵۰ زره آسیایي محصلینو ته اشاره کوي چې دا وخت په امریکا کې په تحصیل بوخت دي. هغه لیکي چې دا وخت په چین کې د امریکا د پانگوالو ۵۰ ملیارده ډالره پانگه اچونه د امریکې په گټه ده؛ هند او اندونیزیا هغه دوه «دموکراسیاني» دي چې کولای شي د امریکې د اقتصاد لپاره گټورې تمامې شي؛ امریکې تیر کال پاسیفیک سیمې ته ۳۲۰ ملیارده ډالره صادرات درلودل چې د دې صادراتو له امله په امریکا کې ۸۵۰ زره نوی دندې رامنځته شوي او د اوباما د اقتصادي سیاست پر اساس باید تر ۲۰۱۵ کال پورې د امریکې صادرات دو چنده شي او د نویو سوداگريو زمینې په آسیا کې ولټول شي؛ د امریکا سوداگر او پانگوالان د آسیا په متحرکو مارکیټونو کې د پانگې اچونې فرصتونه موندل او زموږ د صادراتو پراختیا ډیره با اهمیتې گڼي؛ جنوبي کوریا به په راتلونکو پنځو کلونو کې د امریکا په صادراتي

مصرفي توکو تعرفه ۹۵٪ راټیټه کړي چې دا کار به ۷۰ زره دندې په امریکا کې رامنځته کړي او د امریکا صادرات به دې هیواد ته ۱۰ ملیارده ډالرو ته لوړ شي. دا وخت د امریکا د گټو لپاره ۵۰ زره سرتیري په جاپان او جنوبي کوریا کې میشت دي، نو د دې گټو په پام کې درلودلو سره نه ښایي چې موږ په شا شو، باید مخې ته ولاړ شو او هغه فرصتونه چې یویشتمې پېړۍ موږ ته په آسیا کې را کړي، له هغوي باید د امریکا په گټه کار واخلو.

هیلري کلنټن بالاخره لیکي چې په بهر کې د امریکا شتون شپږ موخې لري: د امنیتي دوه اړخیزه متحدینو پیاوړتیا، د چین په شمول د مخ په ودې هیوادونو سره د تعلقاتو ژورتیا، په سیمه ایزو څو اړخیزه نهادونو کې شتون، د سوداگرۍ او پانگې اچونې پراختیا، د پراخه نظامي شتون قانونتیا او د دموکراسۍ او بشري حقونو پرمختیا.

او دا شپږ موخې که په دقیقه توگه وڅیړل شي، له بنسټیکال څخه تشې نه دي او که د نړۍ په هره سیمه کې پلي شي د دې ښکارندويي کوي چې هغه هیواد د بنسټیکال په لاس کې دی. دا موخې څرگندوي چې د «تروریزم»، «دموکراسي او بشري حقونو»، «عدالت او هوساینې» شعارونه یوازې عوامفریبي ده. حال دا چې اصلي او محوري سیاست د آسیا نیول دي او وروسته له دې دا آسیا ده چې د امریکا د امپراتورۍ تداوم او راتلونکی ټاکي او واقعیتاً دمگړې زموږ هیواد د دې تداوم محوري سیمه ده چې باید د پوځي اډو او دایمي شتون («د پراخ نظامي شتون قانوني کیدل») له لارې د دغې ستراتیژۍ په خدمت کې وي.

زمنستان می آید،...،

میخواهد با وعده و وعیدهایش زحمتکشان را فریب دهد امسال نیز دست به کار شده و کارزار فراخوان راه انداخته است اما سال نیکو از بهارش پیدا است. زیرا دولت ثابت کرده که در چنین مواردی چقدر بی کفایت و ناتوان است و همین حالا قضیه از چندین جهت می لنگد. صرف نظر از اینها، در صورت رسیدگی عاجل سازمانهای امدادسانی نیز کمکها در گام نخست به آنانیکه واقعاً نیازمند اند نمرسد و به چنگ

د مورد ۳ میلیون انسانی که با تهدید گرسنگی روبرو اند، ندارند. یکسو انسانان از فرط گرسنگی و فقر فرزندان را می فروشد، علف میخورد، به فحشا کشانده میشود، برای پیدا کردن لقمه نانی به کشورهای دور و نزدیک مهاجرت می کند، انتحاری میشود، به مافیا و طالبان مسلح می پیوندد اما آنسوتر یک اقلیت کوچک بر دارایی ۹۵ درصد توده های فرودست لم داده و هر روز جاق تر شده و هرچه بیشتر به شیره کشی رنجبران می پردازد. یکسو فقر و بی روزگاری پیداد می کند و

معامله گران و دست اندر کاران فساد می افتد، و دیگر اینکه کمکها زمانی خواهد رسید که دیگر بحران فراگیر شده و به آسانی قابل مهار نیست.

باری، نگرانیها از بحران غذایی و یورش گرسنگی در حالی مطرح میشود که اقتصاد کشور به سوی خصوصی سازی در حرکت است و از سوی دیگر کمپنیهای فراملیتی امپریالیستی برای چاپیدن معادن کشور در رقابت اند و مقامهای حکومت کرسی نیز در فساد و آلودگی غرق شده و در فکر پر کردن کیسه های خود هستند و هم و غم اندکی نیز

افغانستان له لومړي بن...

لاسلېک کړي: «آيساف بشپړه او بلا مانع آزادي لري چې د افغانستان په خاورې او هوا کې حرکت وکړي، له هر يو سياسي، ټولنيز او ديني مشر سره چې لازم وي، اړيکه ونيسي، آيساف او مرستندويه څواکونه يې د هر ډول شرايطو او په ټول وخت کې د مجازات وړ هر ډول جرم يا خطا چې د هغوی لخوا د افغانستان په خاورې کې تر سره شوي وي، د خپلو ملتونو د قضايي چارواکو تر تابعیت لاندې به وي او له هر ډول نيولو او بندي کيدلو څخه به خوندي وي. آيساف به له هر ډول ماليې، ټکس او گمرک څخه معاف وي.» دا د افغانستان د پلورلو د لاسليک پيلامه وه. له دې وروسته لڅخه براهيمي چې له خليلزاد سره يې په گډه د امريکې د گټو لپاره کار کاوه، په بيشمرې اعلان وکړ: «موږ د سولې لپاره عدالت قربان کړي.» خو دا سوله يوازې د امريکې امپرياليزم د گټو لپاره قربان شوه، نه

د خلکو لپاره.

امريکايانو د طالبانو له ړنگيدو وروسته په افغانستان کې ظاهراً درې هدفونه اعلان کړل: له ترهگرۍ سره مبارزه، له مخدره توکو سره مبارزه او دولت جوړونه له ترهگرۍ او مخدره توکو سره مبارزه دوه هغه سترې پلمې وې چې د لومړي ځل لپاره امريکايي څواکونو د افغانستان په خاوره باندې پښې کيښودې. که څه هم امريکايانو په افغانستان کې دولت جوړ کړي، خو دغه دولت يوازې د امريکا او نورو سترو پانگه والو هيوادونو د گټو ساتلو لپاره جوړ شو، نه د افغانستان بيبوزلي ولس لپاره. د ترهگرۍ او مخدره توکو په وړاندې مبارزه هم د امريکايانو لخوا په «بريالي» ډول تر سره کيږي، ځکه بهرنيو سرتيرو په تيرو لسو کلونو کې د بې گناه خلکو د کورونو، بڼونو، کليو او بانډو په ويجاړولو او د خلکو په وژلو سره ثابته کړه چې د دوی د ترهگرۍ او مخدره توکو ضد جگړه څه معنا لري.

له لومړي بن سره سم پر افغانستان باندې د پرديو هيوادونو د سرتيرو يرغل په دې نوم تر سره شو چې د افغانستان په څير کنډواله هيواد به د سولې، سوکالۍ او پرمختگ په لور بيايي، ځکه دوی خلکو ته سره او شنه باغونه بنسودلي وو، خو هغه کسان چې د امپرياليزم په ماهيت او د پرديو تر واکمنۍ لاندې د ژوند کولو په معنا پوهيدل، د پرديو سرتيرو ته يې د تيرې کوونکو په سترگه کتل او په دې هم پوهيدل چې دوی به هيڅکله د افغانستان خپلي او درد ليدونکي ولس ته سوله او سوکالي وړيپه برخه نه کړي، بلکې افغانان به هره ورځ د خپلو عزيزانو د وژلو او د خپلو کورونو او کليو د ويجاړولو شاهدان وي.

د بن له لومړي غونډې څخه پوره لس کاله تير شوي. د بهرنيانو د ژمنو پر بنسټ بايد د ميلياردونو ډالرو په لگولو سره افغانستان په پرمختللي هيواد بدل شوی وای، خو لا تر اوسه کابل د يوه عصري ښار بڼه غوره کړې نه

ده، ليرې پراته ولايتونه او ولسوالۍ خو اصلاً مطرح نه دي. اداري فساد، مالي مافيا، جنگسالاري، د ځمکې مافيا، د مخدره توکو مافيا، د خلکو بيبوزلي او طالبانو او نورو ترهگرو نه خپل او هغوی ته لاوده ورکول د لومړي بن سوغات وو.

دويم بن هم د لومړي بن په څير د افغانستان پر اشغال ټينگار وکړ، ځکه يوازې يې نه پرېږدي!! دويم بن پرته له دې چې د خلکو کړ او نه لازيات کړي، بل څه به وکړي هيڅ بهرنی هيواد په ځانگړي توگه ستر پانگه وال هيوادونه نشي کولای د افغانانو لپاره سوله او سوکالي راوړي، ځکه دوی په خپله د جگړو او ناکارايو اصلي عاملان دي. جگړه او ناکارايي د سترو پانگه والو هيوادونو د بقا او په خپلو هيوادونو کې د بحرانونو او کړکيچونو د مخنيوي لپاره تر ټولو ښه ابزار گڼل کيږي. له راپدې آزادي سره يوه تن په ځواب کې وييل: په لومړي بن کې يې څه... ول وکړل چې په دويم بن کې به يې وکړي. ☆

ستراتيژیک تړون، ...

تبليغات پيل کړي دي

د افغانستان د دولت لورپورې چارواکي، تنظيمي جنگ سالاران، سرکاري تکنوکراتان، مدني ټولنه او فرمايشي «کارپوهان» چې د «نړيوالې ټولنې» او په ځانگړي توگه د امريکا «دوستان» دي، «د هيواد د ملی حاکميت»، «د گاونډيو د لاسوهنې د مخنيوي» او «نړيوالې ټولنې ته د اړتيا» تر شعارونو لاندې په يوه خوله او په ښکاره توگه له امريکا سره د اوږدمهاله ستراتيژیک تړون د لاسليک کولو غوښتونکي دي. د امريکا د گټو خونديتوب او د «دوستان» د دايمي منافع تضمين د دې تړون اصلي منځپانگه ده. له همدې امله د حامد کرزي دولت د لومړنۍ هڅې په توگه د لومړي ۲۵ مه، ۲۰۲۰ کسان چې ټول د دې ستراتيژیک تړون د لاسليک کولو مېنان وو، راغونډ کړل او گډونوالو د «ملې حاکميت تر نامه لاندې» په ۷۲ مادو کې «مشورې» وړاندې

کړي او د دې لپاره چې امريکا «زمريان» وساتي، امريکې ته يې د «پوځي تاسيساتو» (پوځي اډو) د ورکولو پرېکړه وکړه، چې عملاً د هيواد د پلورني بيه په کال کې يو ميليارډ ډالرو ټاکنه!! ټاکل شوي دا «مشورې» چې د ولسمشر لخوا منل شوي دي، د پارلمان لخوا تصويب او وروسته له هغې له امريکې سره ستراتيژیک تړون چې د مگري، ۹۰ سلنه يې بشپړه شوې، خو جزيات يې لا څرگند نه دي، لاسليک شي.

د دې دوديزې جرگې پايله چې له لومړيو شيبو څخه له فرمايش سره مل وه، ټولو زيار کښو ولسونو ته څرگنده وه. هغه ولس چې هره گړۍ په بمباريو کې وژل کيږي، کورونه يې تلاشي کيږي، اولادونه يې په اسارت کې ژوند کوي، ۹۰ ميليونه يې له لورې او فقر سره مخ دي خو بهرنيان ورته د اسارت په موخه مدرن او عصري زندانونه او جيلونه جوړوي او خوندي او ميندې يې په سپوږم ډول کيږي، منطقاً نشي کولای له داسې ستمگرو سره د «اوږدمهاله دوستۍ» لاس

ورکړي دا کار يوازې هغه کسان کولای شي چې د بهرنيو په شتون کې په ناز او نعمت کې ژوند کوي، مقام ته رسېږي، سرکاري گوندونه جوړوي، اتلافونه رامنځته کوي، پانگې اچوي، د خلکو شتمني لوتي، انجواگاني لري، بانکونه جوړوي، ښارگوټي لري، له دې يا هغه سفارت سره دوستي لري، د بهرنيو چارو وزيران يې سفارتونو ته رابلې او...

د افغانستان زيار کښه ولس په دې ښه پوهيږي چې هيڅ استعمارگر، هيڅ بهرنی هيواد او هيڅ بهرنی دولت نشي کولای په خپل شتون، په «پوځي تاسيساتو»، په پوځي اډو او په «اوږدمهاله ستراتيژیک تړون» سره هغوي ته آزادي، هوساينه، ځمکنۍ بشپړتيا، خپلواکي، هوساينه او ښيراز ژوند وړيپه برخه کړي، دا يوازې ولسونه دي چې کولای شي د استبداد او استعمار بلاگانې په خپلو لاسونو ترې تم کړي هر هغه څوک چې د دې پر ځای چې ولسونو سره مرسته وکړي خو ژر تر ژره دا بلاگانې په گوندو

کړي، په بيلابيلو عباراتو او جملو هڅه کوي دا دوه بلاگانې سينگار کړي، هغه غلام ته پاتې کيږي چې پر خپلې غلامۍ وياړي يو انقلابي او ولسي ليکوال او لارښود ليکلي دي: «هيڅوک د دې لپاره گناهکار نه دی چې برده نړۍ ته راغلی دی، خو هغه برده، چې نه يوازې د خپلې آزادي لپاره کوښښ نه کوي، بلکې خپله برده گي موجه گڼي او هغه ته زيب او زينت ورکوي، هغه پست فطرت ته نوکر دی چې طبعاً په انسان کې د قهر او کرکې او سپکايي حس راپاروي»

نو د دې لپاره چې له برده گي څخه خلاص شو، بايد د خپلې آزادي لپاره کوښښ وکړو او په سينگار شويو عبارتونو او غولونکو جملو برده گي سينگار نه کړو، که چيرې هر څوک داسې وکړي، ولسونه حق لري هغه ته به کرکه وگوري، سپکې سپورې ورته وويي او د پست فطرت نوکر په توگه يې ورتي، تحقير يې کړي او د قهر په لمبو کې يې وسوځي! ☆

نگاهی به مفاهيم ...

مصروف زندگي و غم نان نمايند تا از افکار سياسي و فعاليت های سياسي دوری گزينند. تعدادی از اشغالگران آله های دست خود را با القابی چون کانديد اکادميسين، آگاه امور سياسي، کارشناس وغيره سر زبان ها نموده تا چرنديات و لاطائلات شان را از طريق رسانه های غير مردمی به خورد توده ها داده تا بيشتر از پيش مردم را اغفال نمايند. متجاوزين که به هدف تطبيق سياست های

استعماری و اشغالگرانه خود بر یک کشور تجاوز می کنند، هرگز به فکر رفاه، خوشبختی و سعادت مردم کشوری که بر آن تجاوز کرده نبوده، هر روز وضعیت زندگی عده ای معدودی از جاسوسان و سرسپردگان بيهود يافته و به زندگی های افسانوی ميرسند، اما اکثريت توده های زحمتکش به سوی نابودی، فقر، تباهی و فلاکت کشيده می شوند. فاصله طبقاتی در هنگام اشغال بسيار وسيع شده و هر روز تفاوت های زندگی پولداران و فقرا بيشتر و بيشتر می گردد.

در زمان اشغال برخی از سرسپردگان با تبليغات وسيع رسانه ای و غير رسانه ای شعارهایی به نفع اشغال سر داده و مردم را «نصيحتمی» می کنند که از اين «چانس طلایی» استفاده نمايند و برخی ها اشغالگران را همکاران بين المللی دانسته و از هم صحبت شدن با آنان لذت می برند.

اشغالگران برای مهره های کلیدی و جواسيس خود به خاطر کارهای «بشردوستانه»، «خيرخواهانه»، «دادخواهانه» و تمثيل «دموکراسی» جوايز و مدال می دهند تا از کار کردهای شان قدردانی صورت گيرد. تعدادی از کسانی که اين مدال ها و جوايز

استعماری را اشغالگران دريافت می کنند، در عين حال سنگ خدمت به توده ها و مردم فقير را بر سينه می زنند. اينان دريافت مدال ها و جوايز از سوی اشغالگران را توجيه تيوريک نموده و آن را «استفاده از تضاد ميان امپرياليسنت ها» دانسته، با جين گشاده اما سر خم برای دريافت آنها به سفارتخانه ها يورش می برند. اينان از دريافت جوايز و مدال های اشغالگران بيشتر از ديگران به وجد آمده و از زاويه های مختلف با رهبران متجاوزان عکس يادگاری می گيرند و ديوارهای دفاتر و پرورشگاه های شان را با آنها «مزين» می سازند. ☆

پیام تسلیت

هیئت تحریریه «پیشرو» حادثه تروریستی روز سه شنبه ۱۵ قوس را که در آن ده ها تن از هموطنان بی گناه ما کشته و زخمی شدند، به شدت تقبیح نموده، به خانواده های بازماندگان تسلیت گفته و خود را در غم و اندوه شان شریک می داند.

آسیا و د امریکې بنکیلاکي سیاست

او د دې اقداماتو لړۍ په تیرو لسو کلونو کې یو ځل بیا په امریکې او اروپا کې د اقتصادي کرکېچ له زیږیدني سره سم د افغانستان او عراق په جگړو کې ادامه موندلې ده چې د امپریالیستانو د اقتصادي گټو له «توازن» سره نیغ په نیغه اړیکې لري. له هغه ځایه چې پانګوالیزه اقتصاد تل له انارشیزم سره مل وي نو دا انډول هم هیڅکله نه تر لاسه کیږي او بنسټي نړۍ، په امپریالیستي پیر کې د جگړو پرله پسې او دوامداره لړۍ تجربه کړي، ځکه چې د پانګوالو زیرځواکونو تر منځ د نړۍ د ویشلو په موخه جوړې موقتي بڼه لري او تاریخ ښودلې ده چې پانګوالان نشي کولای نړۍ بې له زوره او جگړې وویشي. امریکا هم د دې لپاره چې نړۍ (۱) مخ

په پانګواله رژیمونو کې هڅه کیږي چې هر څو موده وروسته له لاسه تللی توازن له سره ټینګ شي او د دې ټینګیدلو لپاره په صنعت کې له بحران او په سیاست کې له جگړې پرته بله وسیله نشته او دا جگړه ده چې د خصوصي مالکیت وده تضمینوي او د بنسټيلاکي سیاست د پلي کیدو لپاره مهم او اړین شرط ګڼل کیږي. د امریکې او سنی خونړي جگړه ایز سیاست او دننه په هیواد کې بحران او کرکېچ په څرګند ډول د دې وینا منځپانګه تائیدوي او له همدې امله دی چې امریکې له کلونو راپدېخوا آسیا د خپلو بنسټيلاکي گټو لپاره د هدف په توګه ټاکلې او د همدې هدف د حصول لپاره یې په تیرو شپیتو کلونو کې پر آسیا د ولکې اچولو لپاره په کراتو اقدام کړي

با کوبیدن بر در ملل متحد،

فلسطین به آزادی نخواهد رسید

مورد حمایت ایالات متحده، بزرگ ترین نیروی نظامی جهان، شاهد به خاک غلتیدن هزاران همسنگر خود بوده اند که جان را در راه راهی فدا کردند اما گامی هم به پیروزی نزدیک نشدند. شکست فلسطینی ها عمدتاً به دلیل از پشت خنجر خوردن هایی بوده که دولت های ارتجاعی و تسلیم طلب عرب و منطقه پشت آن بوده اند. پترو دالره های عربستان و سایر کشورهای نفت خیز شرق میانه و رفتار کاسبکارانه مصر در قبال فلسطین برای امتیاز گیری از غرب زخم های کاری را بر پیکر جنبش آزادیبخش خلق فلسطین نشانده است که با گذشت (۳) ص

در اواسط ماه سپتامبر سال جاری، محمود عباس رئیس تشکیلات خودگران فلسطین هنگام سخنرانی اش در مجمع عمومی ملل متحد مسئله عضویت فلسطین به عنوان دولت مستقل در ملل متحد را مطرح کرد. این اقدام موجب محبوبیت محمود عباس و سازمان فتح در میان توده های عرب گردید که از چندین دهه بار جفاهای حکومت های دست نشانده و گوش به فرمان نهادهای مالی جهانی نظیر بانک جهانی و صندوق وجهی بین المللی پول (آی.ام.اف) را به شانه کشیده اند. فلسطینی ها نزدیک به شصت سال درگیر جنگ با اسرائیل تا دندان مسلح و

آقایی بر جهان، تجاوز امپریالیستی به این کشورها را مدیریت می کند. افزون بر بحران اقتصادی روان، جنگ امریکا در افغانستان و عراق نیز باعث شده تا شکیبایی فرودستان ایالات متحده که در زیر گرزهای خطرناک و سهمگین امپریالیزم رسانه ای توان کمتری برای برآمد سیاسی مستقلانه دارند، پایان یابد یا دست کم یخ کسالت فرودستان امریکایی اندک اندک آب شود. جوانان امریکایی با گردهمایی در روز هفدهم سپتمبر سال روان در شهر نیویارک، نزدیک والسرتیت، قلب مالی امریکا که بزرگترین بازار سهام این کشور را در خود جا داده است، نخستین مایه های جنبش اشغال والسرتیت را پایه گذاری کردند اما حالا این جنبش تمام امریکا را فراگرفته و صدها هزار تن به آن پیوسته اند و هر روز گسترش امیدوارکننده ای پیدا می کند که این برای جنبش های جهانی بخش جهان خبر خوشی است. همزمان با این، معترضان در بیشتر از ۸۰ کشور جهان نیز به پشتیبانی از جنبش ص (۵)

والسرتیت را اشغال کنید! کارگران سراسر جهان متحد شوید!

سراسر آوری گسترش یافته است. به اساس آمارها هم اکنون نخستین اقتصاد جهان ۱۴ میلیون نفر بیکار دارد، ۵۰ میلیون نفر بیمه صحتی ندارند و ۴۶،۲ میلیون شهروند امریکایی نیز زیر خط فقر به سر می برند. اما بورژوازی امریکا که یک درصد از مردم این کشور را تشکیل میدهد (۴۲ درصد ثروت امریکا در اختیار یک درصد سرمایه دار است و ۸۰ درصد مردم این کشور صاحب تنها ۱۳ درصد ثروت هستند) دولت امریکا بدون توجه به چالشهای یاد شده هر روز حریص تر شده و به منابع تازه و سرشار کشورهای جهان سوم چشم دوخته تا دست به چور و چپاول آنها بزند و در صورت سرکشی همانگونه که در لیبیا شاهد بودیم کارزار نظامی به راه می اندازد و ماشین جنگی اش (ناټو) نیز وارد عمل میشود و امریکا برای تداوم

خطر ورشکستگی نجات داد. اما در عوض دولت امریکا مالیات ها بر شهروندان عادی این کشور را بیشتر ساخت و خدمات اجتماعی کاهش یافت و زمینه های اشتغال از مردم گرفته شد که در نتیجه بسیاری از کارگران به خیل بزرگ بیکاران افزوده شدند. به عبارت دیگر تلاش دولت امریکا برای نجات فرودستان از فقر و بیکاری نبود، بلکه برای زنده ماندن بانک ها و شرکت های بزرگ بود. اما این کار منجر به گسترش و افزایش نارضایتی شهروندان فرودست و سرانجام انفجار مدنی شد. این موج نارضایتی در چهل سال گذشته بی سابقه بوده است. امریکا که بزرگترین اقتصاد دنیا را دارد، یکی از قرضدارترین کشورهای جهان است و در چند سال اخیر فقر و بیکاری در میان اکثریت فرودست امریکا به گونه

این شعارهای صدها هزار فرودست بیکاری است که در کانون امپریالیزم جهانی، نیویارک ایالات متحده امریکا سر داده میشود. گویی سوسیالیزم این بار در قلب تسخیر ناپذیر بورژوازی، کانون الیگارش مالی در والسرتیت، نماد سرمایه داری امریکا زاده میشود. از ماه سپتمبر بدینسو جنبش اعتراضی فرودستان ایالات متحده زیر نام اشغال والسرتیت در اکثر شهرهای این کشور به راه افتیده و این راهپیمایی ها و اعتراض ها به حدی جدی است که سبب تنش ها میان بزرگان بورژوازی امریکا شده و دو حزب دموکرات و جمهوریخواه در پی یافتن چاره آن برآمده اند. اما آنگونه که دیده میشود، فرودستان ایالات متحده این بار جدی اند و حداقل تا حال نشانه ای از عقب نشینی دیده نمیشود. ماجرا از کجا آغاز شد؟ با آغاز بحران اقتصادی در سال ۲۰۰۸ و ادامه تدریجی آن تا سال ۲۰۱۰، دولت امریکا با واریز کردن پولهای هنگفت به بانک ها و شرکت های بزرگ آنها را از